

En ny dag gryr i *Oxhagen*

En tidig morgon, när solen just snuddat vid horisonten åkte Lagerbladet ut för att utforska Laxemarområdet och Oxhagen – den plats som nu är föreslagen att hysa slutförvarets byggnader på markytan. Det blev ett daggvått reportage i text och bild om en plats i förvandling.

Text Anna Wahlstéen **Foto** Curt-Robert Lindqvist

*D*en lilla vägen slingrar försiktigt genom byn Ström, vänder i en skarp krök över Laxemaran och fortsätter förbi en gammal ekdunge. Vi tar av upp till höger och strax slår skogen upp sina portar. Ett milt ljus vilar över Oxhagens hygge och ängar den här tidiga morgonen. Gökens hoande hörs på avstånd, medan de lite mer ivriga fåglarna som gulspurv och grönsångare kivas om vem som sjunger vackrast. Mitt på hygget, med granarna som kuliss, ligger en av SKB:s borrhplatser.

Första gången jag var här, det var en gråmulen vinterdag, tyckte jag att platsen var en aning intetsägande. Grå, trist och inte särskilt intressant. Men denna tidiga morgon känns den som allt annat än just det. Det är en plats i förändring, där något är på

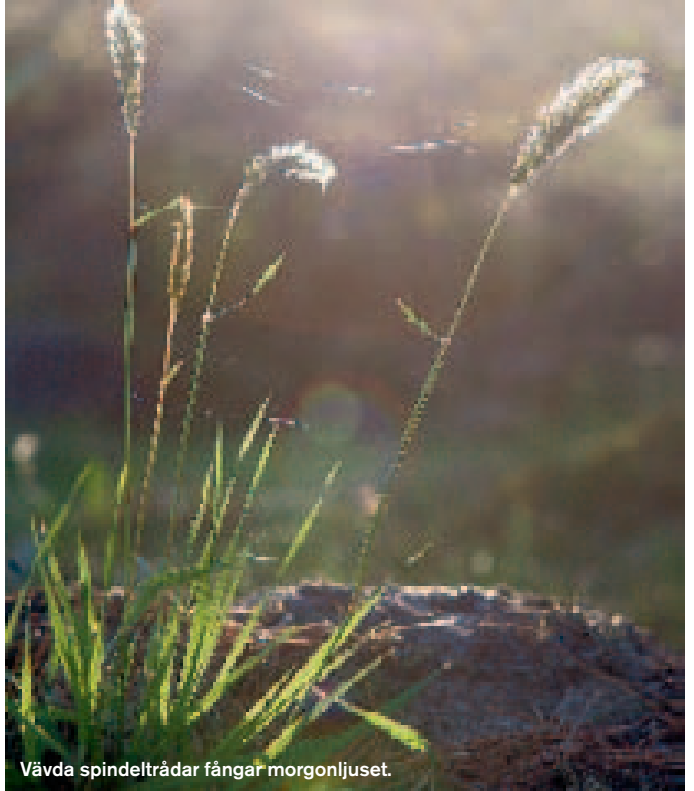
väg att hända. Och jag behöver inte vänta länge förrän det verkligen sker.

Så snart den första solskärvan kisar in mellan träden påbörjas förvandlingen från gryning till fullt utslagen morgon. Under den följande timmen sveper den uppgående solen över Oxhagen och strör som magiskt glitter över naturen. Först granskogen, som tar emot de första värmande strålarna och skiftar färg från grågrönt till gyllenbrunt. Därefter morgondaggen i gräset, som plötsligt förvandlas till ett hav av små glimmande bollar. Och snart händer något med den lilla vattensamlingen nedanför borrhplatsen där träd och grenar plötsligt dubblas i den nu glittrande vattenspegeln.

På något sätt tycker jag också att tidernas förändring gör sig påmind här. Namnet Oxhagen till exempel vittnar om gångna

Små bollar av dagg blänker i gräset.

Vävda spindeltrådar fångar morgonljuset.

En rot förvandlas till ett stilistiskt konstverk i en liten vattensamling.

Mandelblom vid väggkanten.

En blåsuga vänder sina blad mot den uppgående solen.

tider och har använts av flera generationer före oss. Enligt gammal tradition lät man korna beta närmast husen, medan oxarna släpptes i hagarna i byns utkanter. Och att det funnits oxar i trakten, det vet man med säkerhet, så en gång i tiden var det här säkert oxarnas egen hage.

Samtidigt tänker jag på vad som komma skall, vilka förändringar kommer att ske i Oxhagen i framtiden? Borrplatsen ger en möjlig vink. Här finns uppenbarligen något som kan vara väldigt intressant för kommande generationer, en berggrund som kanske kan användas för slutförvaring av använt kärnbränsle. Snart kommer arkitekterna att börja skissa på hur Oxhagen skulle komma att se ut om det blev ett slutförvar i berget under.

En dag i framtiden när morgonljuset bryter igenom gransko-gen kanske det faller, ja inte på ett hygge och en ensam borrh-

plats, utan på en samling byggnader. Hus i olika storlekar som snabbt skiftar färg i takt med att solen stiger. På marken en daggvåt matta av gräs och i luften ett virrvarr av fågelröster. Kanske växer nya träd upp på hygget igen och silar solljuset på sitt alldeles speciella sätt. Och kanske kommer någon av de små ängarna att ligga orörda som en liten påminnelse om gångna tider och de oxar som betat här för länge sedan.

Trots att man inte kan veta så mycket om framtiden och dess förändringar så finns det ett som är säkert: Den fantastiska förvandlingen som skett den här morgonen kommer att upprepas många gånger framöver. Och jag för min del kommer alltid att minnas Oxhagens glimmande daggbollar i gräset och glittret i vattenspegeln nedanför borrhplatsen. För visst är det något alldeles speciellt när en underbar sommarmorgon slår ut i blom! ☺

nde daggbollar i gräset...